

Zadání: Pobožní poníci a dravec

Zadavatel: Rwakk

Prakuhodný příběh

Jednoho krásně zbarveného rána se mladý lamač klisních srdcí Rawikomell rozhodl zkusit své štěstí s další klisničkou. Jako vždy si zašel do kavárny na náměstí pro svou tradiční dávku senného nálevu byť vypadal sebeohavněji jeho chuti nikdo odolat nedokázal. Jelikož se pomalu, ale jistě schylovalo k poledni a v práci neměl moc věcí na vyřešení tak se sebral a zmizel vymetat bary vedlejšího města tak jako každý pátek. Když se dostal do svého skromného domku na okraji města, rychle se vrhnul do své vany a upravil se tak, aby vypadal co nejlépe mohl. Navoněl se parfémem značky Drsný hřebec a vyrazil na nádraží do prvního vlaku směrem do Manehattanu, ale vlak nesměřoval tentokrát do města. Směřoval zcela jinde.

Jak tak cesta ubíhala, Rawi se rozhodl zajít za strojvedoucím proč tak dlouho jedou a jestli neměli už dávno být v Manehattanu. Jakmile došel ke strojvedoucímu jen řekl: „Šéfe, kam vlastně tento vlak jede? Neměli jsme už dávno dojet do Manehattanu?“

Strojvedoucí mu odpověděl poměrně temným hlasem: „Můj milý Rawi, tento vlak už nikdy nepojede směrem do Manehattanu, protože jsme již daleko za branami této dimenze!“

Rawi v té chvíli celý zbledl a už jen běžel zpátky do vagónu. Cestou už jen narážel namísto poníků na samé příšery a další různá stvoření, která poníky připomínaly už jen velice vzdáleně.

Jakmile došel na konec vlaku už viděl, že i z něj se stává podobná zrůda. Začaly mu z jeho nádherných křídel růst různé výčnělky, ze zad mu vyrašily šupiny a na hlavě mu začaly růst rohy.

„To je můj konec!“ Jen zakřičel a skočil kdesi do záhadných míst. V tu chvíli se mu přemžikl celý život před očima a už si myslel, že je to jeho konec. Probudil se na neznámém místě a kolem něj byly jen kříže, on byl oblečený do nějakého hábitu a stále měl na zádech ty šupiny a na křídlech měl stále výčnělky. Snažil se pohnout, ale nešlo mu to. „Co to sakra je, že se nemohu pohnout?!“ Zařval našťvaným tónem, který rozezněl i tabulky v oknech a pár jich i zničil. Sám nechápal kde se v něm takový hlas vzal. Ani nevěděl kde vlastně je a už vůbec nechtěl být připoután k tomu stolu který měl na svém konci nějaké nástroje šíleného vědce, který svou nevinou oběť mučí těmi nástroji mučení.

„Aaaah, ty už jsi se probudil? Tak to tedy mohu začít s vyšetřením co jsi za stvoření d'áblovo. Absolutně mě nepřekvapuje, že jsi ještě naživu poté co jsem se tě snažil otevřít.“ řekl ten co právě přišel. Byl zahalen v tmavé kápi a s cirkulárkou za sebou. Já jsem jen v rychlosti vyjekl: „Co se mnou proboha chceš udělat? Jsem jen obyčejný poník, který se chtěl dostat do Manehattanu a najednou se octl kdesi kde neměl být!“ V ten moment se onen poník zastavil a řekl: „Jestli je toto co jsi řekl pravda, budu tě muset vzít pod svá křídla a vysvětlit ti co se ti právě stalo. Ono je to s tebou teď takhle. Seděl jsi ve vlaku, který směřoval ne do Manehattanu, ale do dimenze Kalimero. Tato dimenze je proslulá svými zvěrstvy a ty jsi se málem stal jedním

z nich. Buď rád, že jsi se neproměnil úplně. Ještě 5 minut sezení v tom vlaku a byla by z tebe stvůra nebo jak na tebe koukám nějaký dravec který by dokázal svou kořist zcela roztrhat. Tvůj mozek evidentně zasažen nebyl a to je jediné dobře. Alespoň budeme moci spolupracovat a ty se budeš moci zařadit do normálního koloběhu života zde v klášteře svatého Klimburiána. Jsem bratr Klementýn a pomohu ti se vším čím budeš potřebovat.”

Vůbec jsem v té chvíli nevěděl co na to říci. Prvně mě chtěl zmasakrovat, dokonce se o to už pokusil a najednou mi chtěl pomáhat? To mi hlava nebrala a já se rozhodl, že se musím co nejrychleji zdekovat, jen jako to půjde se dopravit do Ponyvillu a zajít za princeznou o pomoc. Snažil jsem se co nejrychleji dostat z jeho dosahu, ale ty zatracené chodby stále končily tam kde jsem nepotřebova, jen jedna se povedla tak, že jsem se dostal ven a rovnou se vydal směrem k Ponyvillu. Za sebou jsem jen slyšel jak jede na vozíku taženém pár poníky a křičel: „Já tě potřebuju ty ďáblovu stvoření! To já tě mohu změnit nazpět a pomoci ti! Nikdo v Ponyvillu tě vidět chtít ani nebude!” Já jsem jeho řev ignoroval a jen jsem roztáhl křídla a vzlétl rovnou do zámku princezny. Jen jsem už zaslechl za sebou jeho dokřik: „Já tě jednou najdu a spolu s mými bratry tě změním k lepšímu!” To poslední už nebylo moc slyšet. Spokojně jsem alespoň doletěl do Ponyvillu a rovnou k princezně. Teď už si myslím, že tato moje historie může být ukončena a další kousek mohu povědět později.

Závěrečné slovo: Vše bylo uděláno záměrně a také posledních pár vět může být spoilerem k nějaké té další povídce. Rwakku, myslím si, že toto bude ještě velice zajímavé :)